

2008-iejī

Gruodžio 24-oji

Lori

Keista, kaip tie, kurie žiemą važinėja viešuoju transportu, nenualpsta ir nenumiršta pribaugti visur knibždančių mikrobu. Per pastarąsias dešimt minučių buvau ir apkosėta, ir apčiaudėta, ir jeigu toji priešais mane sėdinti moteris dar kartą papurtys pleiskanotus plaukus, aš ją apipilsiu drungnos kavos drumzlėmis, vis tiek nebėgaliau gerti, nes puodelis pilnas bendrakeleivės odos atplaišų.

Aš tokia pavargusi, kad galėčiau užmigti dabar pat, antrame siūbuojančio prikimšto autobuso aukšte. Dėkui Dievui, pagaliau baigiau darbą, galėsiu švęsti Kalėdas; nemanau, kad mano smegenys ar kūnas ištvertų dar vieną pamainą prie to klaikaus registracijos stalelio viešbutyje. Taip, klientų pusėje viskas išpuošta girliandomis ir lemputėmis, bet tik ženklai už širmos ir pateksi į bedvasę peklą. Nors ir orientuojuosi, kas ir kaip, jau beveik miegu. Miglotai dėlioju artimiausius planus — jau rytoj būsiu nostalgija dvelkiančiuose puikiai pažįstamuose mieluose tėvų namuose ir nugrimsiu į žiemos miegą iki pat Naujųjų. Išvykus iš Londono ramiai pertraukėlei laikas tarsi išsikreipia — šiek tiek pagyvensiu jaukiame Midlandų kaime, vaikystės kambarėlyje, ir visai nesvarbu, kad ne visi vaikystės prisiminimai malonūs. Net ir gražiausių šeimų neaplenkia tragedijos, o mus nelaimė ištiko anksti ir paliko gilų randą. Tačiau į tai dabar nesigilinsiu, nes Kalėdos turėtų

būti vilties ir meilės metas, o šią akimirką man žavingiausiai atrodo galimybė išsimiegoti. Miegelis, kartkartėmis pertraukiamas varžytuvių, kuris daugiau suvalgys... Varžytuvėse taip pat dalyvaus mano brolis Darilas su savo mergina Ana. Ir dar mūsų laukia visa plačiausia vaivorykštė prastų kalėdinių filmų. Nes ar gali būti tiek pavargęs, kad nepažiūrėtum istorijos apie tai, kaip vargšelis vaikinukas stovi šaltyje laikydamas plakatą, kuriame parašyta, kaip labai jis myli geriausio savo draugo žmoną — sudaužytoje jo širdyje visada bus vietos ir jai. Beje, ar tai romantika? Nesu tikra. Na, lyg ir romantika, tik labai jau sentimentali; ir draugas šūdiniausias pasaulyje.

Jau nebesijaudinu dėl mikrobo, nes, garantuoju, įkvėpiau jį tiek, kad tikrai pakratyčiau kojas, jei mikrobo užduotis būtų mane pribaugti. Įbedu kaktą į aprasojusį langą ir stebiu, kaip pro šalį bėga Kamdeno gatvės, tviskančios kalėdinėmis lemputėmis ir šviečiančios tvankių parduotuvių vitrinomis, kuriose gali pamatyti visko, pradedant odiniais švarkais ir baigiant pigiais Londono suvenyrais. Dar nėra nė keturių, bet Londoną jau gaubia prieblanda; sakyčiau, šiandien nė nebuvo dorai prašvitę.

Mano atspindys stikle sako, kad turbūt reikėtų nusiimti nuo galvos kvailą blizgučių karūnėlę, kurią mane privertė užsidėti karvė vadybininkė, nes dabar atrodau kaip angelas Gabrielius iš pradinės mokyklos mokinukų kalėdinio spektaklio, bet, kai pagalvoji, koks skirtumas. Autobuso keleiviams mano išvaizda nė motais — nei šalia sėdinčiam kapišoniui, išsikėtojusiam per pusantros sėdynės ir snūduriuojančiam su vakarykščiu laikraščiu rankose, nei ant galinių sėdynių susigrūdusiems rėkalojantiems mokinukams, nei priešais sėdinčiai pleiskanotai moteriai, vis pasišvysčiojančiai snaigių formos auskarais. Ironiška, kad ji segi kaip tik tokius auskarus; jeigu būčiau kalė, paplekšnočiau jai per petį

ir pasiūlyčiau atkreipti dėmesį į „snaigių“ pūgą, kylančią sulig kiekvienu jos galvos krestelėjimu. Bet nesu kalė, na, gal tik širdyje. Bet juk visos tokios, tiesa?

Jėzau, kiek liko tų stotelių? Iki mano būsto dar pora mylių, o autobusas dabar jau prikimštas kaip galvijus gabenantis sunkvežimis turgaus dieną.

Greičiau, raginu mintyse. Judinkis. Vežk mane namo. Nors namuose miela nebus, nes kartu būstą nuomojanti mano bičiulė Sara jau išvažiavo pas tėvus. Dar viena diena, ir aš taip pat išvažiuosiu, primenu sau.

Autobusas trūktelėjęs sustoja gatvės gale, žiūriu, kaip apačioje srautas žmonių braunasi prie durų, ketindamas ištrūkti lauk, o tuo pačiu metu kitas toks pats srautas taikosi įsikimšti vidun. Tarsi visi dalyvautų varžybose aiškindamiesi, kiek žmonių gali sutilpti vienoje itin ribotoje erdvėje.

Stotelės paviljone ant vienos atlenkiamos kėdės sėdi vaikinai. Turbūt jam netinka šis autobusas, nes vaikinai įnikę į knygą kietais viršeliais. Jis man krenta į akis, nes, rodos, nė kiek nepaiso čia pat besistumdančių, kliuvinėjančių žmonių; kartais taip rodo filmuose — vienas kuris personažas būna ramut ramutėlis, o visas pasaulis sukasi aplink lyg kaleidoskopas.

Nematau jo veido, tik gelsvų plaukų kupetą; plaukai ilgoki, numanau, jog dar kiek paaugę banguotąsi. Jis vilki mėlyną vilnonę striukę, apsimuturiavęs šaliką, kurį jam, matyt, kažkas numezgė. Šie drabužėliai menkai dera prie siaurų džinsų ir aulinukų — atrodo per pigiai; jis ir toliau sėdi nepakeldamas akių nuo knygos. Žvairuoju, pakreipiu galvą stengdamasi pamatyti, ką jis skaito, palto rankove perbraukiu per aprasojusį stiklą, kad geriau įžiūrėčiau.

Net nežinau, ar mano rankos judesys, ar žybtelėję pleiska-

notos moters auskarai patraukia jo žvilgsnį, bet vaikiną pakelia galvą, kelis kartus sumirksi ir pažvelgia į mano langą. *Į mane.*

Spoksime tiesiai vienas kitam į akis, negaliu atplėšti žvilgsnio. Jaučiu, kaip sukruta mano lūpos, tarsi norėčiau kažką, Dievas žino ką, pasakyti, ir staiga, nežinia kodėl, man baisiai prireikia išlipti iš šio autobuso. Mane užvaldo nenumaldomas noras išlipti ir prie jo prieiti. Bet nelipu. Nepajudinu nė raumenėlio, nes gerai žinau, kad niekaip neprasibraučiau pro šalia sėdintį kapišoniūtį ir neprasigrūščiau pro kitus, kol autobusas dar nepajudėjęs. Todėl per sekundės dalį apsisprendžiu likti savo vietoje ir karštu ilgesingu žvilgsniu pamėginti vaikiną įtikinti lipti pas mane.

Nepasakytum, kad jis gražus kaip kino žvaigždė, tikrai neatrodo klasiškai tobulas, bet mane pakeri berniokiškai susitaršę plaukai ir nuoširdi nuostaba. Iš čia net gerai nematau, kokios spalvos jo akys. Sakytum, žalios, o gal mėlynos?

Ir dar štai kas. Jums gali pasirodyti, kad mačiau tai, ką norėjau matyti, bet net neabejoju, kad ir jo žvilgsnyje įžiūrėjau tą patį žaibo blyksnį, ir tasai nematomas blyksnis kažin kaip nepaaiškinamai mus sujungė. Apskritose vaikino akyse — atpažinimas, gryniausias elektrošokas. Man rodosi, jog jis stengiasi dar geriau įsižiūrėti; taip būna, kai visai atsitiktinai išvysti seniausią ir geriausią savo draugą, kurio nematei šimtą metų ir net negali patikėti, kad jis tikrai čia pat.

Jo žvilgsnis reiškia tai, ką reikštų į vieną sudėtos visos trys frazės: *Oo, sveika! Dieve, čia tu! Net negaliu pasakyti, kaip džiaugiuosi, tave matydamas.*

Vaikiną perbėga akimis vis mažėjančią į autobusą lipančių žmonių eilę, paskui vėl įbeda žvilgsnį į mane; tariausi girdinti jo galvoje šurmuliuojančias mintis. Jis svarsto, ar tikrai pasielgtų beprotiškai, šokęs į autobusą, ką pasakytų, jei mūsų neskirtų stiklas

ir būrys žmonių, ar jis kvailai pasijustų, puolęs pas mane, vienu žingsniu įveikdamas po dvi pakopas.

Ne, stengiuosi jam atsakyti. Ne, nepasijusi kvailai. Aš tau ne-leisiu. Tik lipk į šį tą prakeiktą autobusą! Jis spokso tiesiai man į akis, paskui plačia jo burna nuslenka šypsny; sakytum, mėgina tą šypsnį suturėti, bet neištengia. Tada ir aš jam nusišypsau svaigdamą. Irgi negaliu nenusišypsoti.

Būk geras, lipk į autobusą. Jis man atsako — staiga apsi-sprendžia, užverčia knygą ir įsikiša ją tarp kelių įsprauston kupri-nėn. Dabar jis eina prie autobuso, aš sulaikau kvapą ir prispau-džiu prie stiklo delną ragindama paskubėti, nors ir girdžiu, kaip šnypšdamos užsiveria durys, kaip sugirgžda rankinio stabdžio svirtis.

Ne! Ne! O Dieve, nedirsk pajudėti iš šitos stotelės! Juk Kalėdos! Man norisi rėkti, nors autobusas jau įtrauktas mašinų srauto ir važiuoja vis greičiau; vaikinai stovi gatvėje ir praradęs amą žiūri, kaip tolstame. Matau, kaip pralaimėjus blėsta jo akių šviesa; ka-dangi Kalėdos, kadangi aš ką tik beviltiškai įsimylėjau nepažįsta-mąjį, laukusį stotelėje, pasiunčiu jam liūdną oro bučinį ir prispau-džiu prie stiklo kaktą žvelgdama, kol jis dingsta man iš akių.

Tada susigriebiu. Šūdas. Kodėl neišplėšiau iš to nelemto ka-pišoniuočio laikraščio kokio puslapio ir ko nors ant jo neužrašiusi neparodžiau tam vaikinui? Juk galėjau taip padaryti. Galėjau net užrašyti ant rasoto stiklo savo mobiliojo numerį. Arba praver-ti langelį ir išrėkti savo vardą, adresą ar dar ką nors. Dabar man šauna į galvą daugybė visko, ką galėjau ar turėjau padaryti, tačiau tada nieko nesumečiau, nes paprasčiausiai negalėjau atplėšti nuo jo akių.

Prašalaičiams toji scena turėjo atrodyti kaip „Oskaro“ ver-tas šešiasdešimties sekundžių trukmės nebylus filmas. Jeigu da-

bar manęs kas nors paklaustų, ar buvau kada įsimylėjusi iš pirmo
žvilgsnio, atsakyčiau — taip, ir tai nutiko vieną šlovingą akimirką
2008 metais, gruodžio 21-ąją.

2009-iej

Naujųjų metų tikslai

Šiais metais — tik du tikslai, bet jie didžiuliai, nuostabūs, tviskantys.

1. Surasti vaikiną iš autobusų stotelės.
2. Susirasti pirmą normalų darbą kokiam nors žurnale.

Prakeikimas. Gaila, kad užrašiau ne pieštuku, nes būčiau galėjusi ištrinti ir ką nors pakeisti. Būtų idealu, jei pirmiausia rasčiau žiauriai kietą žurnalą ir gaučiau gerą darbą, o tada kokioje nors kavinėje, rankose laikydama kokius sveikuoliškus užkandžius, netikėtai sutikčiau autobuso berniuką; jis netyčia išmuštų man iš rankų priešpiečius, tada pakeltų akis ir pasakytų: „Ooo, čia tu. Pagaliau.“

Tada mes išmestume iš galvos priešpiečius ir, užuot pavalgę, eitume pasivaikščioti po parką — būtume praradę apetitą, bet suradę gyvenimo meilę.

Tai štai. Palinkėkite man sėkmės.

Lori

— Gal čia jis? Tikrai ką tik pajutau nuo jo sklindančius autobusi-
nius virpesius.

Pažvelgiu į tą pusę, kur smakru parodė Sara, ir nuvedu aki-
mis per visą šurmuliuojantį, penktadienio vakarą švenčiantį barą.
Jau išsiugdėme tokį įprotį: kad ir kur nueitume, peržvelgiame
visų veidus ieškodamos autobuso berniuko — taip jį pakrikštijo
Sara; išsiaiškinome, kai dar sausį palyginome abiejų kalėdinius
dienoraščius. Jos šeimos linksmybės Jorke buvo daug šaunesnės
nei jauki gausiomis vaisėmis pagardinta mūsų šventė Birminga-
me, bet abi grįžome į žiemišką Londono kasdienybę apniktos
pošventinio slogučio. Nedelsdama apraudojau savo „meilės iš pir-
mo žvilgsnio“ istoriją ir iškart pasigailėjau. Ne, negaliu sakyti, kad
Sara nepasitikiu, tik, bėda, nuo pat tos akimirkos ji dar labiau nei
aš užsiplieskė tą vaikiną surasti. O aš patyliukais kraustausi dėl jo
iš proto.

— Kuris?

Žvelgiu susirūpinusi į žmonių jūrą — tik nugaros ir nepažįs-
tamos galvos. Sara suraukia nosį svarstydamą, kaip galėtų jį apibū-
dinti, kad kaip reikiant apžiūrėčiau.

— Štai ten, per vidurį, šalia moters mėlyna suknele.

Man lengviau įžiūrėti tą moterį; jai atmetus galvą tiesut tie-

sutėlių baltai gelsvų plaukų užuolaida sugauna šviesos pluoštą, jį nusijuokia žvelgdama į šalia stovintį vaikną.

Jis beveik tokio pat ūgio kaip manasis. Ir plaukai, rodos, tokie patys, ir pečių linija atrodo pažįstama; jis vilki tamsiais marškiniiais. Taip, jis galėtų būti bet kas, bet gali būti ir autobuso berniukas. Kuo idėmiau į jį žiūriu, tuo labiau man atrodo, kad paieškos baigtos.

— Nežinau, — pratariau sulaikiusi kvapą, nes juk jis taip arti.

Tiek kartų kartoju, kaip tas vaikinys atrodo, jog dabar Sara turbūt geriau už mane žino, koks jis. Noriu prieiti arčiau. Iš tikrųjų jau žengiu, bet Sara įsikimba man į parankę ir sulaiko, nes vaikiną ką tik pasilenkė ir bučiuoja blondinę į skruostą; blondinė akimirksniu tampa baisiausiu žmogumi pasaulyje.

O Dieve, tikrai manau, kad tai jis! Ne! Viskas turėjo būti ne taip. Kiekvieną vakarą vos užsimerkusi įsivaizduodavau šią sceną, ir ji niekada, kartoju, *niekada* nesibaigdavo štai taip. Kartais įsivaizduodavau jį su būriu draugų kokiame nors bare, kartais regėdavau vieną kavinėje skaitantį, bet tikrai niekada jo nemačiau glamonėjančio merginą, įnikusio į mirgantį blondinės pasaulį.

— Šūdas, — suburba Sara, sprausdama man į ranką taurę vyno.

Žiūrime, kaip jiedu bučiuojasi. Vis dar bučiuojasi. Jergau, neįsivaizduoju šitų žmonių visai neturi supratimo? Dabar jis čiupinėja jos užpakalį, akivaizdžiai peržengdamas sausakimšo baro lankytojų priimtinas padorumo ribas.

— Žmonės, ramiau, — suurzgia Sara. — Lu, jis tikrai ne tavo skonio.

Man baisiai liūdna. Taip liūdna, kad susiverčiu visą taurę šalto vyno ir nusipurtau.

— Aš jau norėčiau eiti, — pratariau kone verkdamą.

Tada jie liaujasi bučiavęsi, ji pasitaiso suknelę, jis kažką sumurma jai į ausį, o tada apsigręžia ir eina tiesiai į mus.

Akimirksniu viską suprantu. Jis pro mus prasispraudžia, ir aš kone nusijuokiu iš svaigaus palengvėjimo.

— Ne jis, — sušnabždu. — Sakyčiau, net nepanašus.

Sara perverčia akimis ir atsidūsta, matyt, ilgam buvo sulaukusi kvapą.

— Jėzau, ačiūdie. Koks ištvirtėlis. Žinai, jau taikiausi pakišti jam koją.

Ji teisi. Ką tik pro mus prasibrovęs vyrukas trykšte tryško pasitenkinimu savimi; eidamas į tualetą jis atgalia ranka šluostėsi nuo burnos raudonus lūpų dažus ir valiūkiškai šypsojosi.

Dieve, man reikia dar išgerti. Jau tris mėnesius ieškau autobuso berniuko. Jau geriau rasčiau artimiausiu metu, nes galiausiai viskas baigsis reabilitacijos ligonine.

Kiek vėliau, jau grįžusios į savo namus Delansio gatvėje, nusispiriamė batus ir krentame ant sofos.

— Pamaniau, — sako kitame sofos gale sudribusi Sara, — gal tau patiktų tas naujokas iš darbo.

— Noriu tik autobuso berniuko, — atsidūstu tarsi melodramos aktorė.

— O kas, jeigu tą vaikiną suradus paaiškės, kad jis paleistuvis? — remia mane Sara. Akivaizdu, kad mūsų patirtis bare ir jai padarė įspūdį.

— Manai, turėčiau liautis ieškojusi? — klausiu keldama nuo sofos atlošo apsunkusią galvą ir į Sarą įsispoksodama. Draugė išskečia rankas ir sėdi išsikėtojusi.

— Aš tik noriu pasakyti, kad tau reikia plano nenumatytam atvejui.

— Jeigu jis būtų paleistuvis?

Ji pakelia abu nykščius; matyt, jai per sunku pakelti galvą.

— Jis gali būti aukščiausios klasės superdrigantas, — sako ji, — arba gali turėti merginą. Arba... Dieve, Lu, jis net gali būti vedęs.

Aikteliu. Tikrai aikteliu.

— Jokių būdu! — kone springstu. — Jis vienišas, žavingas ir kažkur laukia, kol jį surasiu, — jaučiu tai nė kiek neabejodama girtos moters nuojauta. — Net gali būti, kad jis irgi manęs ieško.

Sara pasiremia alkūnėmis ir spokso į mane; šviesiai rudos jos garbanos susitaršiusios, blakstienų tušas nutekėjęs.

— Aš tik sakau, kad galbūt mūsų, *tavo*, lūkesčiai nerealūs, kad tau, *mums*, reikia būti atsargesnės, štai ir viskas.

Žinau, kad ji teisi. Bare man jau beveik buvo sustojusi širdis.

Žvelgiamo viena į kitą, paskui ji paplekšnoja man per koją.

— Mes jį surasim, — sako.

Šis solidarumo gestas toks paprastas, bet kadangi esu apsvaigusi, pajuntu, kaip sugniaužia gerklę.

— Pažadi?

Ji linksi ir persižegnoja, o iš mano gerklės išsiveržia snarglėta rauda, nes aš pavargusi, užsiknisusi, nes kartais nė negaliu prisiminti autobuso berniuko veido ir bijau, jog pamiršiu, kaip jis atrodo.

Sara atsisėda ir marškinių rankove nubraukia man ašaras.

— Neverk, Lu, — šnabžda. — Ieškosime tol, kol rasime.

Linkčioju, paskui vėl krentu ant sofos ir spoksau į aptriušusias lubas, kurias buto šeimininkas vis žada perdažyti nuo tada, kai prieš kelerius metus čia apsigyvenome.

— Rasime. Ir jis bus nuostabus.

Sara nutyla, paskui vangiai iškelia virš galvos smailą pirštą.

— Jau geriau tikrai būtų nuostabus, nes kitaip kaktoje jam išraižysiu „paleistuvį“.

Linksiu. Jos bičiulystę ir ištikimybę priimu ir be galo vertinu.

— Surūdijusiu skalpeliu, — pratariau dar pagražindama šiurpias fantazijas.

— Jam bus kraujo užkrėtimas, ir nukris galva, — bamba Sara.

Užsimerkiu, tyliai juokiuosi. Kol rasiu autobuso berniuką, mano šiltų jausmų liūto dalis atitenka Sarai.

Spalio 24-oji

Lori

— Manychiau, pavyko, — sako Sara, grožėdamasi mūsų rankų darbu.

Visą savaitgalį dažėme nediduką savo buto kambarį; abi apsisitaškusios dažais, sudulkėjusios. Jau beveik visai baigėme, jaučiu maloniai šildantį pasitenkinimą — kaip gaila, kad nė pusės tiek negaliu pajusti dirbdama niekam tikusį darbą viešbutyje.

— Viliuosi, šeimininkui patiks, — pratariau. — Nors mums neleido nieko keisti, bet nesuprantu, kaip jam galėtų nepatikti toks mūsų remontas.

— Jis mums dar ir sumokėti turėtų, — sako į klubus įsisprendusi Sara. Ant fosforinės rožinės liemenės, klaikiai nederančios prie plaukų spalvos, ji užsitempusi kombinezoną nukirptomis klešnėmis. — Mes ką tik padidinome šio buto vertę. Kam gi labiau patiktų senas nudėvėtas kilimas nei šitos plikos lentos?

Juokiuosi prisiminusi komedijos scenarijaus vertas pastangas tempiant susuktą kilimą laiptais žemyn iš paskutinio aukšto. Kol atsидūrėme pirmame aukšte, buvome prakaituotos kaip kalnakasiai, apkibusios kilimo nuoplaisomis ir keikėmės kaip jūreiviai. Viską sumetusios į kaimynų konteinerį sumušėme rankomis; konteineryje amžinai riogso krūvos šiukšlių, nemanau, kad jie tą kilimą pastebės.

Senos ąžuolinės grindlentės dabar atrode kuo puikciausiai — tryptos metų metais jos sunkiai pasidavė gražinamos, kol galiau-

siai dabartinis buto šeimininkas jas paslėpė po raštuota bjaurastimi. Dabar, kai stovime jaukiame šviesiame kambaryje su dideliu senu pakeliamu langu, dar labiau pašviesėjusiame sienas perdažius baltai, neabejojame, kad ne veltui stengėmės paskaudusiomis rankomis tas lentas blizginti. Nepaisant bjauriai nukvarkliotų lubų, namas žavingas, nors ir pavargęs. Ant grindų patiesėme pigų kilimėlį, o prie naujo interjero nederančius baldus apdangstėme iš savo miegamųjų atsineštomis lovatiesėmis; apskritai manyčiau, kad, atsižvelgiant į menkas išlaidas, sukūrėme tikrą stebuklą.

— Bohemiška elegancija, — pareiškia Sara.

— Tavo plaukai ištepti dažais, — sakau paliesdama savo viršugalvį, kad jai parodyčiau, kur ištepta, bet dabar ir pati išsiteplioju.

— Ir tavo, — juokdamasi sako draugė, o paskui pažvelgia į laikrodį. — Žuvies su bulvytėmis?

Saros medžiagų apykaita kaip arklio. Ir šis jos bruožas man labiausiai patinka, nes tada ir pati galiu be jokios graužaties kirsti pyragaičius. Linksniu išbadėjusi.

— Nueisiu.

Po pusvalandžio mes jau švenčiame įkurtuves nuostabiai atnaujintame kambaryje, sukritusios ant sofos ir ant kelių pasidėjusios žuvies su bulvytėmis.

— Mums reikėtų mesti darbus ir tapti televizinėmis namų gražinimo karalienėmis, — sako Sara.

— Neprašautume, — pritariu. — „Lori ir Saros dizainas“.

Sara tyli taip ir neprinešusi prie burnos šakutės.

— „Saros ir Lu dizainas“.

— „Lori ir Saros“ geriau skamba, — nusišypsau. — Juk žinai, kad aš teisi. Be to, esu už tave vyresnė, todėl, suprantama, mano vardas turi būti pirmas.

Senas pokštas; aš keliais mėnesiais vyresnė nei Sara ir niekada nepraleidžiu progos pabrėžti, kas yra viršesnė. Ji paspringsta alumi, o aš pasilenkiu paimti nuo grindų savo butelio.

— Saugok grindlentes!

— Pasidėjau padėkliuką, — oriai atsakau.

Ji pasilenkia apžiūrėti neva padėkliuko — šio mėnesio reklamės skrajutės iš prekybos centro.

— O Dieve, Lu, — iš lėto prataria Sara. — Mes tapome padėkliukų žmonėmis.

Nuryju kąsnį apsiniaukusi.

— Ar tai reiškia, kad mes taip kartu ir pasensime, o paskui abi įsigysime po katę?

Ji linksi.

— Manychiau, taip.

— Labai gali būti, — niurzgu. — Manasis meilės frontas oficialiai uždarytas.

Sara suvynioja žuvies likučius.

— Pati kalta, — prataria.

Savaime suprantama, ji turi omenyje autobuso berniuką. Dabar jis kone virtęs mitu, ir man jau rimtai norisi viską mesti. Dešimt mėnesių — ilga laiko atkarpa ieškant nepažįstamojo vis dar tikintis, kad jis tebebus vienišas, išžiūrėjęs mane ir ne koks pavojingas žudikas. Sara dabar jau garsiai išreiškia nuomonę, jog man reikia keliauti toliau, tiksliau, ką nors susirasti, kol dar nepavirtau vienuole. Žinau, kad ji teisi, bet mano širdis dar nepasirengusi to vaikino pamiršti. Niekada nesu patyrusi tokio jausmo, kaip tąkart, kai mūsų žvilgsniai susitiko.

— Nuo tada, kai jį pamatei, galėjai apkelti visą Žemę, — sako Sara. — Tik pagalvok, su kokia daugybe vyrų galėjai pasidulkinti keliaudama. Senatvėje būtum galėjusi sekti anūkams pasakas apie Robertą iš Italijos ar Vladą iš Rusijos.

— Neturėsiu nei vaikų, nei anūkų. Amžinai veltui ieškosiu autobuso berniuko ir kartu su tavimi auginsiu kates, — aiškinu. — Įsteigsime prieglaudą ir už katėms teikiamas paslaugas karalienė mus apdovanos medaliu.

Sara juokiasi, bet jos akys byloja, kad jau pats metas vyti šalin svajones apie autobuso berniuką ir jį paleisti.

— Prisiminiau, kad esu alergiška katėms, — sako ji. — Bet tu vis tiek mane myli, taip?

Atsidūstu siekdama alaus.

— Deja, taip nesitarėme. Sara, susirask ką nors kitą, mes negalėsime būti kartu.

Ji šypteli.

— Kitą savaitę eisiu į pasimatymą.

Man sugniaužia širdį.

— Kokia tu greita mus mesti.

— Pamačiau jį lifte. Laikiau jį įkaitu neleisdama paspausti „Stop“ mygtuko, kol manęs nepakvietė.

Man tikrai vertėtų pasimokyti iš Saros gyvenimo pamokų — ji nusižiūri tą, kurio norėtų, ir stveria abiem rankomis. Jau milijonas pirmą kartą gailiuosi, kad man nepakako smarvės išlipti iš to autobuso. Bet yra taip, kaip yra — neišlipau. Gal tikrai atėjo metas tapti išmintingesnei ir liautis jo ieškojus, lieti girtas ašaras kaskart suklydus. Yra ir kitų vyrų. Mano gyvenimo šūkis turėtų būti toks: „Kaip pasielgtų Sara?“ Esu visiškai įsitikinusi, kad ji tikrai nebūtų iššvaisčiusi metų liūdėdama.

— Gal nusipirkime paveikslą? — pasiūlo ji, žiūrėdama į tuščią sieną virš židinio.

Linksiu.

— Taip. Kodėl ne? Gal galima su katėmis?

Ji nusijuokia ir meta man į kaktą bulvyčių popieriaus gniužulą.

Gruodžio 18-oji

Lori

— Tik pasistenk šįvakar, kai pamatysi Deividą, nepriimti jokių skubotų sprendimų. Jį išvydusi gal ir pagalvosi, kad vaikinai ne tavo skonio, bet, patikėk, jis labai linksmas. Ir dar *geras*, Lori. Na, anądien per susirinkimą jis man pasiūlė savo kėdę. Kiek pažįsti vaikinių, kurie taip pasielgtų? — Sara išberia šią kalbą klūpodama prie virtuvės spintelės bendrame mūsų būstelyje ir traukdama iš gilumos dulkėtas vyno taures — visas, kiek tik turime.

Svarstau, ką atsakyti; atvirai kalbant, nelabai turiu iš ko rinktis.

— Vyrukas iš pirmo aukšto šįryt patraukė nuo durų dviratį, kad galėčiau įeiti. Šitai skaitosi?

— Kalbi apie tą, kuris atidarinėja mūsų pašto dėžutes ir kiekvieną savaitgalį koridoriuje ant grindų palieka kebabo trupinių?

Tyliai juokiuosi nardindama taures į putotą vandenį. Ruošiamės kasmečiam Kalėdų vakarėliui, kurį rengiame nuo tada, kai atsikraustėme į Delansio gatvę. Juokaujame, kad šis vakarėlis bus gerokai rafinuotesnis nei buvęs, nes dabar, kai baigėme universitetą, pas mus susiburs daugiausia studentai ir keli kolegos, su kuriais dar nesame gerai susipažinusios; gersime pigų vyną, diskutuosime apie tai, ko iš tikrųjų ir pačios nelabai suprantame, o dar teks bendrauti su kažkokiu Deividu, kuris, Saros manymu, yra tiesiog tobulus manasis. Ne pirmas kartas. Geriausia mano draugė žavisi savais piršlienės gabumais; dar universitete ji porą sykių mėgino

mane supažindinti su vaikinais. Pirmą kartą ji mane supažindino su Marku, o gal jis buvo vardu Maikas; vidury žiemos vaikinai atėjo į pasimatymą mūvėdamas šortais ir visos vakarienės metu stengėsi mane atkalbėti nuo patiekalų, kurių suvalgius tektų ilgiau nei valandą prakaituoti sporto salėje. Bet aš smaližė; mano manymu, iš meniu vertėjo išbraukti vienintelį patiekalą — Maiką. Arba Marką. Kad ir kuo jis būtų vardu. Saros labui reikėtų pasakyti, kad protarpiais jis mažumėlę panėšėdavo į Bradą Pitą, bet tik jeigu pažvelgsi šnairiom ir tamsiame kambaryje. Turiu prisipažinti, pati tuo įsitikinau; šiaip nesu iš tų, kurios permiega su vaikinu jau per pirmą pasimatymą, bet tąkart pamaniau, kad dėl Saros vertėtų.

Antras jos parinktasis Freizeris buvo tik mažumėlę geresnis; bent jau vardą atsimenu. Jis — škotiškiausias iš visų mano pažįstamų škotų, taigi supratau tik penkiasdešimt procentų jo pasakymų. Nemanau, kad jis buvo užsiminęs apie dūdmaišius, bet tikrai nebūčiau nustebusi po švarku išvydusi šį instrumentą. Be to, mane sutrikdė parišta languota peteliškė. Tačiau viskas dar buvo pakenčiama, kol... Vyrukas galutinai krito mano akyse baigiantis pasimatymui, kai palydėjo mane namo į Delansio gatvę ir pabučiavo tiesiog neleistinai gausiai seilėdamasis. Vos grįžusi namo puoliau į vonią; atspindys veidrodyje patvirtino, jog atrodau lyg aplaižyta danų dogo. Lyjant.

Beje, aš pati irgi negaliu pasigirti puikiu buvusiųjų sąrašu. Jeigu neminėsime Luiso, vaikino, su kuriuo ilgai draugavau dar gyvendama tėvų namuose, neką ir tebuvaus sumedžiojusi. Trys pasimatymai, keturi pasimatymai, kartais net penki, bet paskui — neišvengiamas šnipštas. Jau imu svarstyti, ar tokia geriausia draugė kaip nuostabioji Sara negalėtų virsti grėsme dviašmenio kardo pavidalu — ji geba papasakoti vyrams apie moteris taip, kad šie ima nežinia ko tikėtis. Jeigu taip labai Saros nemylėčiau, turbūt norėčiau iškabinti jai akis.

Šiaip ar taip, galite išvadinti mane kvaiša, bet gerai žinau, kad visi tie vyrukai neteisūs. Aš tiesiog pasmerkta romantikai; Nora Efron gerai žinotų, koks turėtų būti mano svajonių vakarėlio svečias; beje, man be galo knieti išsiaiškinti, ar visi šaunūs vyrukai taip suknistai bučiuojasi. Turbūt supratote, kur lenkiu. Viliuosi, kad vieną gražią dieną tarp visų šitų varlių sutiksiu savąjį prinčą. Arba ką nors panašaus.

Kas žino, koks bus tasai Deividas; galbūt trečias kartas nemeluos. Neketinu prarasti žado. Gal jis bus mano gyvenimo meilė, o gal bus baisus, bet, šiaip ar taip, niekas nepaneigs, kad intriga mezgasi, ir esu daugiau nei pasirengusi pasileisti plaukus. Per pastaruosius metus retai kada būdavau taip nusiteikusi; mudviem su Sara teko išgyventi nerimastingą tarpą — iš nerūpestingo studentiško pasaulio persikelti į darbo kasdienybę; šiuo atveju Sarai labiau pasisekė nei man. Ji, sakyčiau, tvirtu žingsniu įžengė į regioninės televizijos tinklą ir gavo jaunesniosios darbuotojos pareigas, o aš toliau dirbu viešbučio registratūroje. Taip, nepaisant užsibrėžto naujametinio tikslo, aš dar tikrai nesusiradau svajonių darbo. Bet man nieko kita ir neliaka — arba dirbti ten, arba grįžti namo, į Birmingamą; baiminuosi, kad išvykusi iš Londono daugiau niekada ir nebesugrįšiu. Sarai visada viskas sekasi lengviau; ji labai visuomeniška, o aš linkusi laikytis atokiau; tai reiškia, kad interviu man taip sklandžiai nesiklostys.

Bet šįvakar man visa tai negresia. Ketinu taip nusigerti, kad socialinis pasyvumas tiesiog nebus įmanomas. Kad ir kaip būtų, Naujieji metai sušvelnins visą neprotingą alkoholio pakurstytą elgesį — oi, liaukitės, dėl Dievo, juk tai nutiko *praėjusiais metais*. Laikas žingsniuoti pirmyn!

Taip pat šįvakar susipažinsiu su naujuoju Saros vaikinu. Jiedu bendrauja jau kelias savaites, bet dėl vienokių ar kitokių priežasčių man niekaip nepavyksta pamatyti jo viso neabejotinai karšto